

Irány Wroclaw!

– Irány Wroclaw! – rontott be Jelena a szobába.

– Az mi? – kérdezte Lőrinc és mindkét szemöldöke felszaladt egészen a homloka közepéig.

– Boroszló – vágta rá Jelena és kiviharzott a szobából. Most is, mint általában, úgy vágta végig a lakáson, szobából ki, szobába be, mint egy félig-meddig szelidített tornádó.

Hát ha Boroszló, akkor Boroszló, itt igazán nincs mit tenni, vonta meg a vállát Lőrinc, azzal elővette barna utazóbőröndjét (a tizedik születésnapjára kapta a nagypapájától) és komótosan pakolni kezdett. Csakhogy mindjárt a legelején elakadt, ugyanis nem tudta eldönteni, hogy a kedvenc mohazöld vagy a szintén kedvenc drapp zokniját rakja-e be. Hol az egyiket, hol a másikat tartotta inkább megfelelőnek. És hány zoknit pakoljon be végülis? Jelena váratlan kalandozási ötleteinél sosem lehetett tudni, meddig fognak tartani. Múltkor is, mikor a titokzatos Görbe Erdőbe mentek, Lőrinc nem vitt magával pizsamát, mert nem gondolta, hogy ott éjszakáznak, emiatt aztán nagyon kényelmetlenül érezte magát.

Gyakran történt ez meg velük, hogy váratlanul elutaztak valahová. Ezek természetesen szigorúan titkos utak voltak, és sem az apjuk, sem a tanáraik, sőt, tulajdonképpen senki nem tudhatott róluk. Az iskolában Jelena és Lőrinc egészen normális gyerekek voltak, már amennyiben létezik olyan, hogy "normális gyerek". Azt mindenesetre senki nem feltételezte, hogy titokban világméretű utakat tesznek és fordulatosabbnál fordulatosabb kalandok részesei.

Apukájuk egyedül nevelte őket, és olyan sokat dolgozott, hogy alig maradt ideje rájuk. Ezeknél az utazásoknál Jelena és Lőrinc általában egy cetlit hagytak a konyhaasztalon, amire azt írták, hogy ennél vagy annál az osztálytársuknál alszanak az éjjel.

Egyáltalán szükség van-e zoknira abban a Wroclawban, tűnődött Lőrinc. Tulajdonképpen mi is az a Wroclaw? Mi van, ha nem is város, hanem mondjuk egy tó? Akkor például semmi szükség zoknira. „Ebben az esetben viszont fürdőruhát kell vinnem”, gondolta Lőrinc és feljebb tolt a orrnyergén fekete keretes szemüvegét.

Nem tűnődhetett tovább, mert itt is volt már Jelena teljes menetz felszerelésben, vagyis hátán a türkiz hátizsákkal, lábán a piros lovaglósizmával, fején a zöld bukósisakkal, szemén a pilótaszemüveggel.

– Még nem pakoltam be – vallotta meg töredelmesen Lőrinc.

– Arra nincs is szükség! Reggelre itthon leszünk. Elvégre holnap iskola – hadarta Jelena.

– Áhh, szóval ottaszünk. – vonta le a következtetést Lőrinc, és berakta a pizsamáját a táskába.

– Hívom Konikot. – Jelena belefűjt a sárga sípba, ami most is, mint mindig, a nyakában lógott.

Fűjtatás, dobogás, prüszkölés, nyihogás és Konik, a palaszürke alacsony ló a nyitott ablakon át beugrott a szobába. Ő volt a titkos háziállatuk és barátjuk. Van, aki kutyát tart, másoknak aranyhalaik vannak, Jelenának és Lőrincnek pedig egy beszélő, repülő lovuk volt.

– Pardon – szabadkozott Konik, mivel véletlenül szétrúgta Lőrinc legóvárát.

– Semmi baj – legyintett Lőrinc – amúgy is ráfért volna már egy tatarozás.

Jelena máris Konik hátán termett és kinyújtotta jobb kezét, hogy felsegítse Lőrincet, aki jó egy fejjel alacsonyabb volt nála és egyébként sem mozgott olyan boszorkányos ügyességgel, mint az ikertestvére. Ja! Merthogy Jelena és Lőrinc ikrek, csak éppenséggel nem egypetéjűek, így aztán egy fikarcnyit sem egyformák.

Jelena vékony volt, magas, és valahogy mindene túl hosszú, a keze, a lába, a nyaka. Folyton izgett és mozgott, mindig valami rendkívül fontos és halaszthatatlan ügyben tevékenykedett, gyorsan és hangosan és lényegretörően beszélt és legalább annyira szeretett görkorigzni, mint focizni vagy régészkedni.

Lőrinc ezzel szemben alacsony volt, tömzsi, és keze-lába-nyaka mintha túl rövid lett volna. Sokan lassú felfogásúnak tartották, pedig Lőrinc nem azért nem tudott gyors döntéseket hozni, vagy hamar válaszolni egy fölített kérdésre, mert semmi nem jutott eszébe, hanem pont fordítva: túl sok minden futott át az agyán és ő mindent végig akart gondolni. Azért hitték sokan butának, mert túl okos volt. Szerette hosszan és alaposan megvizsgálni a dolgokat, néha órák hosszat képes volt bámulni a felhőket az égen, a színes napernyőket a strandon vagy egy hangyabolyt a fűben.

– Állj! – kiáltott fel Jelena, mikor már mindketten Konik hátán ültek.

– Még el sem indultunk. – mormogta Konik.

– Valamit muszáj leellenőriznem – Jelena levette türkiz hátizsákját és beletúrt, majd azt mondta – Rendben. Mehetünk. Nálam van.

– Micsoda? – kérdezte Lőrinc.

– A matekházi.

– A matekházi?

– Persze. Matekházi nélkül miért mennénk Wrocławba?

– Igaz – bólogatott Lőrinc, mert rájött, hogy előbb-utóbb úgyis mindent megért majd, ezért aztán nem is kell amiatt idegeskednie, hogy egyelőre semmit sem ért.

– Gyí! – kiáltotta Jelena, mire Konik egyetlen szökkenéssel kint termett a kertben, majd egy következővel fent a kőrisfa tetején, s a harmadikkal már el is érte a legalacsonyabban lebegő felhőt. Így vágattak az égen át, felhőről felhőre szökellve, meg sem álltak Wroclawig. Ott aztán leszálltak egy háztetőre.

– Elsőrangú landolás! – paskolta meg Jelena Konik nyakát. A ló büszkén megrázta bíborszín sörényét.

Lőrinc, miközben lekászálódott Konik hátáról, megkönnyebbülten nyugtázta, hogy Wroclaw mégsem tó, hanem város. Nem baj tehát, hogy nem hozott fürdőgyát.

– Itt találkozunk hajnalban – mondta Jelena Koniknak.

– Addig megtekintek néhány lucernamezőt – jelentette ki a ló és elrepült.

Alkonyodott. Wroclaw, vagyis Boroszló háztetői aranyló fényben úsztak. Lőrinc elámult a szépségükön.

– Ha gondolod, egy percre megülhetünk, hogy megnézzük a naplementét – mondta Jelena.

Így aztán kiültek a háztető szélére, ott lógázták a lábukat és nézték, ahogy lemegy a nap. Káprázatos volt. Aztán Jelena azt mondta:

– Mennünk kell, hogy időben fel tudjanak ébredni.

– Kik?

– Hát a törpék.

Mondta Jelena, azzal lecsúszott az utcára az ereszcsonnán. Lőrinc bátortalanul utánacsúszott.

– Wroclaw telis-tele van törpékkel – magyarázta Jelena, mikor már odalent voltak. – De ezek a törpék egytől-egyig éjszakai törpék, vagyis akkor vannak ébren, amikor az emberek alszanak.

– És amikor az emberek ébren vannak, akkor a törpék alszanak – jelentette ki Lőrinc és örült, hogy végre ért valamit.

– Nem. Akkor szoborkodnak – mondta Jelena és egy icipici törpeszoborra mutatott, aki a fal egy apró kiszögellésén ücsörgött és gitározott. Akkora volt, mint egy jól megtermett hüvelykujj. – Tele van velük a város. Napközben szobrok, de mikor leszáll az éj, és az emberek alszanak, a törpék életre kelnek és nekilátnak dolgozni.

– Bányában vagy ilyesmi? – tudakolta Lőrinc. Igyekezett úgy kérdezni, mint aki törpeügyben valamelyest tájékozott.

Jelena megrázta a fejét.

– Itt, a városban. Kertészkednek, szabóskodnak, zenélnek, de mindenekelőtt megpróbálják kijavítani, amit az emberek napközben elrontottak.

Jelena kivette a hátizsákjából a matekháziját (kiírta egy külön lapra) és meglobogtatta.

– Meglátjuk, mit kezdenek ezzel – mondta, és a lapot egy padra helyezte, majd rátett egy követ nehezeknek. – Most pedig alvás!

Azzal már kapaszkodott is vissza az ereszcsonnán a háztetőre.

– Alvás? – szontyolodott el Lőrinc. – Akkor hogy látjuk a törpéket?

– Természetesen sehogy. Aludnunk kel, hogy ébren legyenek. Na, add a kezed!

Miután fölértek, Jelena elővett két hálósákot a táskájából és bevackolták magukat a háztetőn a csillagok alatt.

Lőrinc nehezen tudott elaludni, folyton a törpék jártak a fejében. Nem lehetne-e őket mégis meglesni valamiképp? Egyre csak ezen gondolkozott, de semmi épkézláb ötlet nem jutott az eszébe. Olyan mélyen eltűnődött, hogy egyszer csak azon kapta magát, hogy már nem is a háztetőn van, hanem odalent, az utcán.

– Szentséges kakaócsiga! – ámuldozott Lőrinc. Akármerre fordult, mindenütt törpék nyüzsögtek. Ellepték az utcákat, a tereket, a hidakat, a boltokat, a folyópartot. Mind-mind nagyon gyors volt és roppant buzgó. Útkarbantartó törpék, falfestő törpék, viráglocsoló törpék, villanykörtekicserélő törpék, újságíró törpék, kávédaráló törpék, szemüvegpucoló törpék, fagyikészítő törpék, gombfelvarró törpék és így tovább törpék, törpék, mindenütt törpék, átláthatatlanul. Olyan volt az éjszakai Boroszló, mint egy hangyaboly. Lőrinc attól félt, hogy elsodorják.

Konik prüszkölésére ébredt. A ló a hajnal első sugarainak fényére megjelent a háztetőn a megbeszéltek szerint.

– Vigyázz, Konik... a törpék... a... a... - motyogta Lőrinc.

– Pardon? – kérdezte a ló.

Lőrinc megtörölte a szemét, értetlenül pislogott.

– Az előbb még... – megvakarta a homlokát. – Hogy kerültem ide?

– Jelentem, a környéken elsőrangú a lucernafelhozatal – mondta Konik, majd hozzátette. – Ideje indulnunk, alighanem.

„Tehát csak álmodtam az egészet”, gondolta Lőrinc. „Azta! Sose hittem volna, hogy ilyen sok törpe belefér a fejembe.”

Jelena frissen pattant ki a hálósákjából.

– Jó reggelt, kollegák! – kiáltotta. – Felmarkolom a matekházit és mehetünk is.

Azzal már ereszkedett is alá az ereszcsonnán. Mire Lőrinc feltette fekete keretes szemüvegét és félig kikászálódott a hálósákból, Jelena már vissza is ért. Úgy hozta szájában a felgöngyölt lapot, mint egy kutya a botot.

– Lássuk! – mondta, miután kiköpte a házit.

Lőrinc kíváncsian odahúzódott mellé. Szívdobogva figyelte, amint Jelena kisimítja a papírt.

– Sikerült! – ujjongott Jelena. – Sikerült! Kijavították! Megcsinálták! Éljenek a boroszlói törpék!

Ezzel a felkiáltással feldobta a lapot a levegőbe. Abban a pillanatban szél támadt és egyetlen lökéssel lefújta a háztetőről.

– NE! – sikoltotta Jelena és ösztönösen a házi után ugrott. Kis híján lezuhant a tetőről, de Lőrinc elkapta a pulcsija hátulját, Lőrincet pedig Konik tartotta a mellénye hátánál fogva. Még láthatták, amint a szél ide-oda táncoltatja a papírt az utca fölött, majd egyetlen határozott mozdulattal behajítja a folyóba.

Konik nagyot rántott Lőrincen, aki meg Jelenát rántotta hátra. Mind a hárman fenékre estek.

– Micsoda rettenetes baklövés! – dühöngött Jelena.

– De megcsinálták! – vigasztalta Lőrinc. – A törpék megcsinálták! ... Szóval sikerült. Igenis sikerült.

Jelena bólintott.

– Sikerült, de ez rajtam nem segít – mondta, aztán felsóhajtott. – Ideje hazamennünk, még meg kell írnom a matekházit sulis előtt.

– Az hamar meglesz – mosolygott Lőrinc. – Ugyanis megjegyeztem a megoldást.

– Lőrinc! Te zseni vagy! – ugrott a nyakába Jelena.

– Semmiség – mormogta Lőrinc.

Azzal felpattantak Konik hátára és meg sem álltak hazáig.